

„Ale houby,“ Max byl zoufalý, „prostě se nám někdo promenoval v noci po domě a nikdo mi to nevěří!“

„Tak si ho mal odfoť!“⁶⁷

Max se zašklebil: „Dík za radu. Tak jdeme pryč.“

Ještě zběžně proběhl po půdě, ale opravdu, nic zvláštního neviděl.

Pak nastal večer a noc. Max ležel v posteli a čekal. Byl dokonale vybavený. Na nočním stolku dobitý mobil, vedle baterku a pro jistotu si nachystal i stříkácí pistoli plnou vody. Měl takovou tu velkokapacitní. Tatínek mu ji koupil v Chorvatsku. Představoval si, že útočníka zaskočí, když mu plnou silou chrstne do očí silný proud vody.

V půl jedenácté se mu zdálo, že zaslechl nějaký šramot. Posadil se na posteli, nasadil brýle a obul si tenisky. Pečlivě si zavázal tkaničky na dva uzly. Potřeboval pevné boty, aby mohl dobře utíkat. Nějaké domácí pantofle by mu nebyly nic platné.

Seděl na posteli a čekal. Za chvíli si byl jistý. Zloděj se vrátil. Drze chodil po půdě sem a tam a dělal takový kravál, až se trásl lustr. Max už na nic nečekal. Do kapsy od pyžama strčil mobil a v jedné ruce s baterkou a v druhé se stříkácí pistolí se potichu vykradl z pokoje.

⁶⁷ „Tak jsi ho měl vyfotit!“

